

Ábrahám gyermekeinek földi és mennyei jövője

Alapige: 1Móz 15: 7-18.

Ábrahámnak és az ágyékából származó ígért fiának Isten a Kánaán földjét ígerte örökségül. Ez több mint a tejjel és mézzel folyó föld birtokbavétele, illetve földi mulandó lét, mert tartalmazza az örök alapokkal bíró város ígértét, amit Ábrahám valójában keresett. Számunkra Istennek ez a messiási jövőre vonatkozó ígérete a Krisztus országa öröklésének az ígérete, amelyet Isten már a világ teremtése előtt elkészített a Krisztusban kiválasztott népe számára. Ábrahám, amikor azt kérdezte az Úrtól, hogy „miről tudom meg, hogy öröklöm azt a földet”, akkor az a Krisztus királyságára is vonatkozott. Erről az uralomról mondta Jézus, hogy Ábrahám látta az én napomat és örült!¹

Isten Ábrahám iránti szeretete kétségbevonhatatlan. Különös közössége volt Ábrahámnak Istennel, mely szeretetközösségben Isten, mint barát a baráttal, a lehető legmesszibb időtávlatba betekintést adva beszélt Ábrahámnak az ígért gyermekeinek sorsáról.

Isten kinyilatkoztatása szerint Ábrahám a hit atyja, aki által mi is ugyanannak az áldásnak lettünk örökösei, amit Isten neki és az ő magvában megáldott megszámlálhatatlan gyermekének ígért. Ez az ígért Krisztus Jézus által beteljesedett. Ábrahám gyermekei tehát nem a vérszerinti gyermekek, hanem az **ígért magja** általi gyermekek, az ígért magja pedig Krisztus. Átala vagyunk a mennyei Atya gyermekei és Ábrahámnak, a hit atyjának a gyermekei.

Istengyermekei voltunk egyenes következménye, hogy vágyunk arra, hogy bizonyosságunk legyen örök életünk felől, hogy látván lássuk az országot, amit Isten nekünk készített, hogy számoljunk azzal a világgal, amelyik most még elválaszt tőle, végül pedig vágyunk arra, hogy betekintsünk abba az útba, amelyen keresztül megérkezünk az ígért örök földjére. Ábrahám maga is kívánta volna látni, de gondoljuk meg, hogy ehhez a látásához félelem és rettegés társult!

Különös az, hogy mielőtt bármit mondott volna Isten Ábrahámnak, mély álomnak állapotába helyezte őt. Meglehetősen kiszolgáltatott állapot ez, amelyben Ábrahámra nagy sötétség szállt és vele együtt hatalmas megrémülés. Mi volt ez a sötétség és rémülés? A sötétség urának közelsége volt ez. A sötétségnek való kiszolgáltatottság rémisztő érzete. Az a sötétség, amivel a világ istene, vagy ura fogva tart mindeneket. Isten megmutatta Ábrahámnak a világot uraló sötétségnek rettegéseket gerjesztő természetét. Isten hagyta érezni azt a félelmet és rémületet, amit ez a sötétség művel az emberek szívében és Ábrahám magvának a szívében, valamint az Ábrahám mindenkori gyermekeinek a szívében.

Kijelenti Isten, hogy Ábrahám magva jövevény lesz a földön, mely nem lesz soha Ábrahám gyermekeinek otthona. Ez a „**nem övé föld**”, vagy „idegen föld”, nem Egyiptom, sem nem Babilon, de még maga Kánaán sem. Amikor Siont és a rajta álló Salamon király által építtetett templomát maradandó és örök otthonának tekintette Izrael, jött Nebukadneccár és porig rombolta azt, a nép maradékát pedig rabláncon vonszolta Babilonba. Amikor pedig a Jézus tanítványai kívánták örök otthonuknak tekinteni Siont és a rajta álló Nagy Heródes által építtetett templomát, az Úr előre megmondta, hogy kő kövön nem marad! Jeruzsálem, aki

¹ Ábrahám a ti atyátok örvendezett, hogy meglátja az én napomat; látta is, és örült. Ján 8:56.

megölte a Messiást, Sodomává vált és azzá a Babilonná, amelyből Krisztus népének ki kell futnia! Ábrahám gyermekeinek e világi léte a jövevény és idegen létállapot, vagy ahogyan Jézus mondja:

„Én a te igédet nékik adtam; és a világ gyűlölte őket, mivelhogy nem e világból valók, amint hogy én sem e világból vagyok. Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól. (Ők már) nem e világból valók, amint hogy én sem e világból vagyok. Szenteld meg őket a te igazságoddal: A te igéd igazság. Amiképpen te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra; És én ő érettük [oda] szentelem magamat, hogy ők is megszentelteké legyenek [az] igazságban. De nemcsak ő érettük könyörgők, hanem azokért is, akik az ő beszédökre hisznek majd én bennem. (Ján 17:14 -20)

Mit mond az Úr? Mindazok, akik befogadták az ő igéjét, többé már nem ebből a világból valók! Miért? Mert a befogadott Ige nemcsak újjászülte, hanem újjá is teremtette őket, nem ebből a világból valókká tette őket! Így mindazok számára, akik Krisztussal egy test lettek, ez a világ teljesen idegen föld, jövevényiség helye, olyan ellenséges közeg, amilyen Jézus Krisztus számára az ellenségei által kormányzott Jeruzsálem volt.

Urunk Jézus azt mondja, hogy a világ gyűlöli az anyaszentegyházat, Krisztus földön küzdő népét, a kicsiny nyáját, a nagy óceán közepén minden vihartól megtépett kis hajót. A világ nem tud mit kezdeni ezzel a néppel, ahogy Jézus Krisztussal sem tudott mit kezdeni. Aki beleütközött összetört rajta, akire pedig a Krisztus valósága zuhant rá, összemorzsolódott alatta. A sötétség világának nincs hatalma a világosság fiai felett! Csak akkor bánthatja ez a gonosz hatalmasság a Krisztus egyházát, ha azt maga az Úr engedi meg neki.

Isten népét, az Ábrahám gyermekeit, az Isten gyermekeit a mindenkori világ rabszolgasorsra kényszerítheti. Vannak olyan idők, amikor a gonosz nyomorgatja, kifosztja, gyötri, fenyegeti, rémisztgeti az egyházat, de mindig csak annyi ideig, amennyit Isten napra percre pontosan előre kiszabott. Ez igaz az egyes emberekre, közösségekre és az egyetemes egyház egészére vonatkoztatva is.

A következő ígért, az, hogy mindazokat az embereket, népeket, nemzeteket, birodalmakat, földi hatalom és erőcsoporthozásokat, akik eszközei voltak az elnyomásnak, a meggyötréseknek, öléseknek és minden rémségeknek, személyesen az Úr fog ítélni felettük!

Végül, amikor megmutatja Isten az ő teljes igazságát és ítéletét, akkor jön ki az Isten népe teljesen a sötétség birodalmából és hatalma alól, nagy (nem földi, nem anyagi) gazdagsággal, azaz dicsőséggel!

Mondhatjuk, hogy az Isten korszakokon átívelő egyetemes anyaszentegyháza egész története össze van foglalva ebben a különös próféciaiban. A (messzi) jövőbe mutató próféciaikhoz pedig nem lehet más viszonyulásunk, hanem csak az Ábrahámé. A neki adott prófétai kijelentést két kép uralta: a kemence és a fáklya. A kemence azokat a történelmi korszakokat, sötét történelmi időszakokat érzékelteti, amelyekben az egyház szenvedéseken, nehéz próbákon megy keresztül. Ilyen volt Egyiptom, a kánaáni királyoktól való szenvedések, később a „saját” királyaiktól való üldöztetés, a babiloni fogság, a világban való szétszórás, és megvetett sors. Mindezek a megpróbáltatások kemencéje, a tűz, amelyben a színarany nemesedik és születik. (5Móz 4: 20; 1Kir 8: 51; Ézsaiás 48: 10.)

A megpróbáltatásokkal egy időben lángolva lobog Isten utat mutató szövétneke, azaz tüzes fáklyája is, amely a mindenkori Egyháznak azon történetei, eseményei, történései, amelyekben maga az Úr személyesen cselekszik az Ő népe közepette. Kijelenti Szabadító nevét és Atya voltát a választottainak, rettentő dicsőségét, szentségét és hatalmát az ellenségeinek, ahogy ez Egyiptomban is történt.

Ne hitegessük és ne csaljuk meg magunkat az ígétől idegen valótlanosságokkal, mert Atyánk által nekünk ígért örökségünk csak a füstölgő kemencén keresztül érhető el. Az Isten igéjével megvilágított próbákon kell átmennünk, ahhoz, hogy Isten megpróbált fiaivá legyünk. Az Úr kemence és fáklya közt járva jön közel hozzánk! A kettő együtt! Térjetelek énhozzám, hogy megtartassatok (...)!- mondja az Úr.

Ne gondolja senki, hogy csak a bűnökből kell nekünk Atyánkhoz térnünk. Nem! Sokkal inkább az áldásokból kell nekünk Atyánkhoz sietnünk,² mert éppen az áldásai teszik nehezzé, vagy szinte lehetetlenné azt, hogy Istenért önmagért menjünk, s nem valamelyik ajándékáért. A bajok, a szükségek, a nyomorúságok, fogyatékoságaink és nehézségeink mindig Isten felé fordítanak bennünket, de ha állandóan hajlandóak vagyunk másfelé tekinteni. Salamon is, ameddig kicsinek, gyengének és tudatlannak tudta magát, egészen tisztán látta Mindenható Atyja arcát. Amikor viszont meggazdagodott, megerősödött és már mindenkinek bölcs tanácsokat adott, egyre több hiábavalóság kezdte gyötreni és eltakarni előle a nagy és hatalmas Istent.

Krisztus népe életében a földön boldogság és szenvedés egyetlen elválaszthatatlan egységet képez. Bármennyire hihetetlen és botránkoztató, de egy csomagban van az igaz boldogság a Krisztusért való szenvedéssel. (Lásd a Hegyi beszédet!) Boldogság és szenvedés együttese: titok. Nem kell nekünk az a boldogság, amelyik Krisztus szenvedéséből fakad! Az a boldogság vonz, amely nem került Isten Fia szenvedéseibe, tehát olcsó. Viszont ez az olcsó öröm és boldogság, üres, tartalmatlan, semmit érő, kár és szemét, valótlan és hamis, külsődleges és felszínes, ami valójában pusztító mérge és senkinek sem kell. Erről mondja az Úr, hogy a só, ha ízét veszti, semmire sem jó. Kidobják az utcára és eltapossák az emberek.

Krisztust a feltámadása után a sebeiről ismerték meg a tanítványai, tehát a sebein keresztül ismertette meg magát az övéivel. A tanítványok által prédikált Jézust is csakis a sebein keresztül lehet megismertetni a világgal. Ha megkereszteltetve a Krisztuséi vagyunk, akkor a Jézus sebeivel sebzódtunk meg! A Jézus megtöretésével törettünk meg! Jézus rajtunk s bennünk lévő sebei hitelesítik az általunk képviselt evangéliumot és tanú-bizonyságtételt. Ha megtörettem Jézus megtöretésével, akkor alázatos vagyok és szelíd. Nem kiáltok az utcán, nem lármázom. Nem erőszakolom magamat és igazamat senkire. Sem a hitemet, sem a meggyőződésemet. Tisztelek, képmutatás nélkül szeretek és szolgállok. Csendben tűnök, békével várok. Hordozom a másik ember fogyatékoságait és nem várom el tőle, hogy tökéletes legyen, főleg a saját mércém szerint.

Ennek ellenkezője a holt igazságok nevében erőltetett hamis testvériség. A hamis testvér a másiktól várja el, hogy tökéletes legyen. Aki nem felel meg ennek az elvárt és megkövetelt tökéletességnek, a kibeszélés és általa bántások tárgyává lesz. A hibáira célozgatnak, csak hogy az ilyenektől megszabaduljanak és magukat a hosszútűrés kellemetlenségeitől megszabadítsák. A hamis testvér felvértezi magát a halott törvény és írás hideg igazságaival, de ezt a tudását arra fordítja, hogy megsebezve lökje el magától a gyengét, erőtlent, esendő.

² Oswald Chambers. o. 24.

Tettét és önmagát jó színben tünteti fel, azt mondja és bizonyítja, hogy az igazság nevében cselekedte, mert nem akar maga mellett bűnösöket megtűrni, hanem csak kegyeseket, és olyan jókat, amilyen ő maga is. Ezt erényes, életerős „keresztyének” teszik. Aki nem olyan, mint ők, annak el kell süllyednie, azt elítélik és megvetik, kiközösítik, hogy szabadon tetszelegessenek egymás szemében önmaguknak.³ Ők saját erényességük erős áldása miatt már nem látják mennyei Atyjuk arcát.

Szükségünk van a próbára! Felismerem ezt a létfeltételt? Elfogadom? Kérem-e Istent, hogy megvizsgáljon, megtisztítson és megszenteljen?

Isten meg akar szabadítani a rémülettől. Ne a próba legyen rémületes és ne a kemence tűz legyen irtóztató a számunkra. Ne ezektől akarjunk megszabadulni, mert nem ezek a rémületes dolgok, hanem az Atyától való eltávolodás, a Krisztustól való elidegenedés és elidegenülés.

Péter apostol éppen ezen a területen bukott el nagypénteken. Krisztus kínszenvedései kelyhének csak keserű párja érintette meg, de félelem és rettegés ejtette foglyul, és háromszor tagadta meg szeretett Mesterét. Jobban félt a szenvedéstől, mint a Jézustól való elszakadástól, elidegenüléstől.

„Szeretteim, ne rémüljete meg attól a tűztől, amely próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami rémületes dolog történnék veletek; sőt, amennyiben részetek van a Krisztus szenvedéseiben, örüljete, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is vigadozva örvendzhessetek. Boldogok [vagytok], ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket; mert megnyugszik rajtatok a dicsőségnek és az Istennek Lelke, [amit] amazok káromolnak ugyan, de ti dicsőítitek azt.” (1Pét 4:12-14.)

A Zsidókhoz írt levélben ezt olvassuk:

Mert illendő vala, hogy akiért minden, és aki által minden, sok fiat vezérelvén dicsőségre, az ő üdvösségük fedelmét, szenvedések által tegye tökéletessé. (Zsid 2:10.) „Minthogy azért Krisztus testileg szenvedett, fegyverkezzetek fel ti is azzal a gondolattal, hogy aki testileg szenved, megszűnik a bűntől, hogy többé ne embereknek kívánságai, hanem Isten akaratára szerint éljete a testben hátralevő időt.” (1Pét 4:1-2.) Pál így folytatja:

„Mert, ha test szerint éltek, meghaltok; de ha a test cselekedeteit a lélekkel megöldököltétek, éltek. Mert akiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai. Mert nem kaptatok szolgaság lelkét ismét a félelemre, hanem a fiúságnak Lelkét kaptatok, aki által kiáltjuk: Abbá, Atyám! Ez a Lélek bizonyítást tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, örökösök is; örökösei Istennek, örökostársai pedig Krisztusnak; ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg. Mert azt tartom, hogy amiket most szenvedünk, nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, mely nekünk megjelentetik.” (Róm 8:13-18.)

Végezetül pedig, amikor Jézus mennybemenetelének ideje eljött, a tanítványai meglepetten kérdezték, hogy nem most állítja helyre az országot Izraelnek, azaz nem most jelenik meg az Ő dicsősége? De az Úr erre a jogos elvárásra csak ezt válaszolta:

„Nem a ti dolgotok tudni az idöket vagy alkalmakat, melyeket az Atya a maga hatalmába helyeztetett, hanem veszteket erő, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nekem

³ Luther Márton. o. 34.

tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek mind végső határáig.” (Apcs 1:8-9).

Mihez veszünk tehát erőt? A próbákon való keresztüljutásunkhoz, melyek szerves részei a Krisztusról szóló élő és hiteles tanú-bizonyságtételünknek!